

ΞΑΝΘΙΠΠΗ ΤΣΑΛΙΜΗ Η ποίηση του τοπίου

Όντως ποιητικά είναι τα τοπία που παρατηρούμε στη ζωγραφική της νέας και άξιας δημιουργού Ξανθίππης Τσαλίμη στην τωρινή της ατομική έκθεση στην Αίθουσα Τέχνης Αθηνών – θα διαρκέσει μέχρι τις 16 Ιουνίου, Γλύκωνος 4, Δεξαμενή.

Έχοντας ανελλιπώς παρακολουθήσει τη μέχρι τώρα σταδιοδρομία της και έχοντας εκτιμήσει τη δυναμική και την υψηλή ποιότητα του ταλέντου της και τη συνέπεια στις αρχές της, οφείλουμε τώρα να επισημάνουμε την κορύφωση της εικαστικής της γραφής τόσο θεματικά όσο και σε ό,τι αφορά στην τεχνοτροπία.

Στο μεταίχμιο παραστατικότητας και αφαίρεσης, τα τοπία της ζωγράφου διακατέχονται από μια ιδιωματική «ατμοσφαιρικότητα», την οποία και ακτινοβολούν ολόγυρα με έναν όσο γίνεται πιο υποβλητικό τρόπο. Έναν τρόπο στον οποίο η σύζευξη/αντιπαράθεση ουρανού - γης γίνεται με κατεξοχήν ποιητικές εικαστικές λύσεις, καθότι εδώ η γραμμή του ορίζοντα ταυτίζεται με αυτή καθαυτή τη σύσταση της κοσμογονίας.

Χαρακτηριστικά, η Μαριαλένα Σπυροπούλου, ψυχολόγος και δημοσιογράφος, γράφει στο εισαγωγικό κείμενο του καταλόγου: «Το τοπίο της είναι ένα τοπίο ξένο προς το μεσογειακό βλέμμα. Είναι θλιμμένο, απλανές και μοναχικό. Είναι μακρινό. Το χέρι σου δεν το πιάνει, το βλέμμα σου μόνο το φαντάζεται. Η ανθρώπινη παρουσία δεν υπονοείται καν. Είναι απύσχα, αφήνοντας ένα τοπίο βιβλικό, σαν μια υπόσχεση ή κατάρα μέλλοντος από κείμενα του Μισέλ Ουελμπέκ ή μια εγκατάλειψη μέσα από τις ταινίες του Ταρκόφσκι. Δεν είναι, όμως, ερημωμένο. Δεν είναι ορφανό από ελπίδα. Ενώ παλεύει μέσα της η Τσαλίμη να ισορροπήσει ανάμεσα

στο λευκό, το γκρι και το μαύρο, δεν παραδίδεται στην απελπισία της ανυπαρξίας. Αναδεικνύοντας το φως μέσ' από τις γρίλιες, αναζητά την επαφή μέσα από το αμυδρό κόκκινο, το φωτεινό κίτρινο, το υπαινικτικό μοβ. (...) Η τέχνη της Ξανθίππης Τσαλίμη είναι πανανθρώπινη, ίσως και διαχρονική. Μέσα από την αφαίρεσή της είναι εκκωφαντική».

Εντύπωση ακόμη προκαλεί το ότι η καλλιτέχνηδα έχει εκφραστεί σύμφωνα με τις επιταγές μιας ενστικτώδους χρυσής τομής που αφορά στην ενορχήστρωση της σύνθεσης μέσ' από το χρωματικό στοιχείο, έτσι ώστε να υλοποιείται κάθε φορά και από μια «εικαστική αρμονία» που αφορά στη «σύλληψη» του έργου μέσ' από την απόλυτα εναρμονισμένη με αυτό παλέτα.

Γι' αυτό, άλλωστε, και μπορεί να υποβάλλει ένα πλατύ φάσμα από συναισθήματα μέσ' από τα τοπία της. Τοπία που λειτουργούν σαν παλμογράφοι των συναισθηματικών εντυπώσεων που προκαλούν στο θεατή. Πομποί και δέκτες μεταφυσικών σε υφή συναισθημάτων, τα τοπία της Τσαλίμη μας παρακολουθούν για πολύ καιρό αφού πάψουμε να τα έχουμε μπροστά μας. Περισσότερο κι από εντυπώσεις, μας προκαλούν ψυχολογικές εμπειρίες.

Η καλλιτέχνηδα γεννήθηκε το 1978 στην Αθήνα και σπούδασε στην ΑΣΚΤ Αθηνών (2002-2007), με δασκάλους τους Γ. Βαλαβανίδη, Π. Χαραλάμπους και Μ. Μανουσάκη. Στη διάρκεια των σπουδών της παρακολούθησε διάφορα εργαστήρια, ανάμεσα στα οποία σημειώνουμε το Εργαστήριο Γραφικών Τεχνών της ΑΣΚΤ, με καθηγήτρια τη Λ. Βιδάλη. Σπούδασε επίσης στο τμήμα Εσωτερικής Αρχιτεκτονικής Διακόσμησης και Σχεδιασμού Αντικειμένων στη Σχολή Γραφικών Τεχνών και Καλλιτεχνικών Σπουδών του ΤΕΙ Αθηνών, για να συνεχίσει ως υπότροφος στο University of Art and Design (Ελσίνκι). Βραβευμένη με υποτροφία (2007-2008) και από τη Σχολή Καλών Τεχνών της Μαδρίτης και τη Real Academia de Historia de San Quirse ως η μοναδική ξένη συμμετοχή στα εργαστήρια και στις εκθέσεις τοπιογραφίας των υπότροφων του Palacio de Quintanar της Σεγκόβια, έχει μέχρι σήμερα λάβει μέρος σε εκθέσεις και σε δρώμενα σε Ελλάδα, Ισπανία, Γαλλία και Φινλανδία και έχει τιμηθεί με διάφορες διακρίσεις.

